A°. 1843. N°. 79.

ZONDAG DEN 1sten OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Plaatselijke en Landelijke Policie.

De Procureur Generaal der Kolonie *Suriname* brengt ter kennis van de Ingezetenen, dat, overeenkomstig de bepalingen der Publicatie van 19 | 25 November 1828 (G. B. van dat jaar sub No. 17), op Maandag den 23sten October e. k. en volgende dagen, eene *algemeene Schouwing over de Straten, Gebouwen, Grachten, Waterlozingen, Keukens* en *Stookplaatsen* zal gehouden worden; wordende, op grond van art. 2 en 9 der gezegde Publicatie, de Eigenaren van Huizen ter dezer stede meer bepaaldelijk herinnerd aan hunne verpligting:

1°. *Om de Straat langs ieder Huis, ter breedte van vijftien voeten met Schulpen te doen beleggen;* — en

2°. *Om de Trenzen of Trekkers voor de Huizen, langs den openbaren weg, ter breedte van twee en een halven voet te doen ophalen en bedelven en de daarover liggende Bruggen of Overloopen in behoorlijken staat te brengen.*

Paramaribo, den 30 *September* 1843.

De Procureur Generaal voornoemd,
PH. DE KANTER.

Aan de Policie zijnde kennelijk gemaakt, dat, ter hoogte van de Houtmarkt, tegen den kant of helling der rivier *eenige stukken VIERKANT HOUT* en *ROLDERS* zijn liggende, waardoor aan de Plantaadje-vaartuigen, welke gezegde hoogte moeten aandoen, reeds schade is en verder kan worden toegebragt, zoo worden diegenen, welke op de bedoelde *stukken vierkant Hout* en *Rolders* eenig regt van eigendom kunnen doen gelden, hierbij in de gelegenheid gesteld, om zich als zoodanig binnen den tijd van *drie* weken, ten burele van den Procureur Generaal te doen kennen; zullende na dien tijd, dezelve Houtwaren worden beschouwd zonder bekenden Eigenaar te zijn en daarmede in diervoege worden gehandeld, als zal bevonden worden te behooren.

Paramaribo, den 30 *September* 1843.

De Procureur Generaal voornoemd,
PH. DE KANTER.

Krachtens daartoe verleende autorisatie, wordt ter kennis van het algemeen gebragt, dat als *RUM* en *DRAM-VERKOOPERS*, bij resolutie van Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal der Nederlandsche West Indische Bezittingen, dd. 23 September ll., sub No. 1182, zijn geadmitteerd:

1°. J. J. H. JOHANZOON in het Huis in de *Weide Straat*, bekend in Wijk D., sub No. 83. — En

2°. E. S. SAMSON in het Huis in de *Saramacca Straat*, bekend in Wijk E. No. 2.

Paramaribo, den 30 *September* 1843.

De Procureur Generaal voornoemd,
PH. DE KANTER.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den* 29 *September* 1843.
Heden zijn in *Ondertrouw* opgenomen: SAMUEL JUDA LEVIE KANTEMAN en ESTHER LOBO.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
A. WILDEBOER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

INNENGEKOMEN.

Den 28sten September, de Nd. Am. Brik Mexican, Kapt. N. Rogers, hebbende 32 dagen reis.

Den 29sten, de Nd. Am. Brik Ventrosa, Kapt. J. Foster, hebbende 37 dagen reis. Beide van Boston.

UITGEKLAARD.

Den 26sten September, het Schip Koophandel, Kapt. F. Popken, naar Rotterdam: lading: 352 vaten Suiker en 8 balen schoone Katoen.

Idem, het Schip Eensgezindheid, Kapt. C. Meijer, naar Amsterdam; lading: 299 vaten Suiker, 6 balen heele en 10 dito gebr. Koffij, 40 balen schoone Katoen, 39 balen Cacao, 4 vaten Arrowroot, 1 vat Huiden, 1 oxhoofd Lemmetjeswater en 65 puncheons Rum.

Idem, de Nd Am. Brik Amason, Kapt. W. Grover, naar Boston; lading: 325 vaten Malassie.

Publieke Veilingen.

Door den Vendumeester S. A C FLU.
Vrijdag den 29 September 1843.

De verlatene Plantaadje *MONITOR*, gelegen aan de rivier *beneden Saramacca*, met de daaraan behoorende twee Slaven; aankomende de Boedels SIMON en ISAC ABENDANON. — *f* 830. — G. J. HALFHIDE.

Een derde aandeel in het *ERF* en daaropstaande *GEBOUWEN*, aan de *Watermolen Straat*, La. A. No. 128; behoorende tot den Boedel JEAN PIERRE OLIVIER. — *f* 200.— G. M. von KNOBBELSDORFF.

Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Hooge Straat*, La. E. No. 350; aankomende den Boedel F. N. REIJZIGER. — *f* 415. — M. QUIROS.

Het *ERF* en daaropstaande *GEBOUW*, aan de *Keizer Straat*, La. D. No. 16a; aankomende den Boedel SAMUEL LOUIS SMITH.— *f* 355.—JOSEPHINE ADRIANA GUITTIERRE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

DUITSCHE POST.

AUGSBURG, 27 *Julij*.

Onze *Allgem. Zeitung*, die zich door hare bijzondere correspondentie-berigten, uit bijna al de oorden van het beschaafd gedeelte der wereld, onderscheidt, behelsde heden eenen brief uit eene der afgelegenste steden van Rusland, aan gene zijde van den Kaukasus gelegen, te weten uit Tiflis, de hoofdstad van het voormalige vorstendom Georgie. Dit schrijven is inzonderheid opmerkelijk om de bijzonderheden, welke het bevat met betrekking tot eene secte van geestdrijvers, welke nu voor omtrent eene kwart eeuw het westelijk Europa verlaten en zich in de zuidoostelijkste deelen van Rusland had nedergezet; zie hier wat het inhoudt:

» De komeet, over welker verschijning de *Allg. Zeitung* ons uit zoo verschillende landen berigten gebragt heeft, was in Erivan reeds den 24sten Februarij zeer duidelijk bemerkt geworden. Derhalve heeft men in eene provinciestad van Rusland de groote staartster vroeger waargenomen dan in de zuidelijkste gewesten van Europa, terwijl in de ruim 3000 wersten noordelijker gelegen hoofdstad van ons kolossale rijk de sterrekundigen de komeet zelfs niet met de beste spiegel-teleskopen aan den hemel hebben kunnen ontdekken. Eene werking van den zonderlingsten aard heeft de verschijning van den ongewonen hemelgast op de separatisten in de Duitsche koloniën van Georgie gemaakt. Deze lieden, die, nu 27 jaren geleden, hun vaderland Wurtemberg verlieten, om naar Jeruzalem te trekken, in de verbeelding dat de ondergang der wereld nabij was, hadden zich destijds door verstandige voorstellingen laten overhalen om in Georgie te blijven. Tevens met andere Duitsche uitgewekenen, die hunne godsdienstige overspanning niet deelen, bevolkten zij de nieuwe koloniën Alexanderdorf, Neu-Tiflis, Marienfield, Elisabethdal, Katharinenfeld en Helenendorf. Hier leefden zij rustig en arbeidzaam, geraakten tot welstand en schenen hun bedevaartplan naar Jeruzalem vergeten te hebben, ofschoon zij zich nog altijd van de kerk gescheiden hielden. In de laatste jaren evenwel ontwaakte het vorige verlangen met nieuwe kracht; jong en oud was door denzelfden vromen ijver om het heilige graf te gaan bezoeken vermogend aangegrepen; de profetiën van eene dweepende vrouw uit Katharinenfeld versterkten die geestdrijvers in hunne ontwerpen, en toen eindelijk ook nog de komeet verscheen, die zij voor eenen door God gezonden wegwijzer hielden, kon niets hen langer terughouden; zij verkochten huis en hof en betaalden aan de kroon hetgeen zij haar wegens vroegere voorschotten schuldig waren. voor die, welke zelven niet betalen konden, sprongen de rijkeren in de bres. Het overige van hun vermogen werd weggeschonken aan de eerste de beste bedelaars, welke zich daartoe aan kwamen melden; en alzoo maakten drie à vier honderd menschen, onder welke afgeleefde lieden, vrouwen en kinderen gevonden werden, zich op weg om zonder geld, te voet, naar Jeruzalem te gaan, in de onwankelbare overtuiging dat God hen in alle gevaren, welke hen op eenen zoo verren reistogt door wilde landstreken bedreigen mogten, zou behoeden. Vruchteloos hebben welmeenende mannen hen door hunnen raad van dit onheilvolle besluit pogen terug te brengen; in hunne dweepende geestdrift versmaadden de separatisten allen raad. De gouverneur-generaal der Transkaukazische provinciën, Heer van Neidhardt, een man van een waarlijk groot karakter, die aan strenge regtvaardigheid de edelste menschlievendheid en minzaamheid verbindt, beproefde mede al wat mogelijk was om deze lieden door zachte toespraak te bewegen, hunne onoverlegde onderneming op te geven. Toen hij hen echter onverzettelijk vond, poogde hij hun ten minste door zijne voorspraak bij de Pacha's van Bajasid en Erzerum den togt door Kurdistan gemakkelijker te maken. Daar de vroome overspanning dier lieden aanstekend op de overige kolonisten werkte, en er gedurig meer personen zich van de kerk begonnen af te scheiden, zoo beschouwt men hun vertrek des te meer als iets weldadigs voor de koloniën, daar het voor de uit Duitschland nog steeds overkomende huisgezinnen reeds aan goed bouwland begint te ontbreken. De leegten, welke de afreis der separatisten in de koloniën achterlaat, zullen door nieuwe aankomelingen snel gevuld worden.

» Terzelfder tijd dat de separatisten zich tot hun vertrek gereed maakten, verscheen hier een aardsche geest van niet minder zeldzame soort dan het verschijnsel aan de hemelbogen. Het was een zeer oud man in eene vreemde en zonderlinge kleeding, het kale hoofd met de Turksche fez of kleine mutz bedekt, de borst met zes orderteekens versierd en onder zijn kin een witten haarbos dragende als den staart van de komeet. Deze zonderlinge vreemdeling noemde zich den Baron van Hallberg. en moet in Duitschland door zijne schriften, zijne reizen, zijn huwelijks-uitschrijvingen en de eigendommelijkheid van zijn' persoon een zeer bekend man zijn. Hier kende hem bijna niemand. maar overal was men ten hoogste verwonderd, eenen grijsaard van bijna tachtig jaren, op een onbedekte postkar, zonder bediende en zonder tolk door deze landen te zien reizen. Hij was van Kazan, de Wolga af, door den Kaukasus herwaarts gekomen en voornemens verder te reizen naar Perzië. Toen de separatisten van Nieuw-Tiflis hem zagen, en hoorden hoe hij hun de bedevaart naar Jerusalem poogde af te raden, hielden zij hem voor den Antichrist. De inboorlingen daarentegen, vernemende dat de oude man reeds jaren lang rusteloos de wereld doorreisden, meende dat die vreemdeling niemand anders zijn kon dan de joodsche wandelaar. . . . De reis energie van een zoo hoog bejaard man verdient inderdaad bewondering. In den loop zijner laatste reis is de Heer van Hallberg aan het eene oog blind geworden en ook de gezigtskracht van het andere heeft veel geleden. Desniettemin wilde hij, zonder eenige bediening en zonder kennis van eenige Oostersche taal hoegenaamd te bezitten, zijne gevaarlijke reis voortzetten, en volhardde, trots alle waarschuwingen, in zijn ontwerp even onverzettelijk als de separatisten in het hunne. Alle ontberingen verdroeg de Heer van Hallberg met veel geduld, getroost door de hoop, dat hij de Duitsche touristen letterkunde met een boek te meer zou kunnen verrijken."

Mengelwerk.

Tentoonstellingen.

De handeling heeft plaats aan een der Vredegeregten van Parijs.

De deurwaarder roept op: de Heer *Gretinet* tegen *Jules Honoré*, huur-koetsier.

Gretinet. Hier zijn wij. Hier zijn wij. Wij zijn te zaam gekomen, de een den ander dragende, of beter gezegd de een den ander menende.

De Regter. Al dat doet niets ter zake; spreek ons van uw geschil. Wat eischt gij van dien koetsier.

Gretinet. Vijf uren rijdens per cabriolet, in al 8 franken.

De Regter. Heeft hij vijf uren met u gereden.

Gretinet. Ja mijnheer de Regter.

De Regter. Wel dan zijt gij het, die hem 8 franken betalen moet.

Gretinet. Dat is het juist, wat u in de war brengt; hij is het, die ze mij schuldig is (*gelach*), dat bevreemdt u, maar het is toch zoo. Ik wilde de tentoonstelling der schilderijen gaan zien; en daar het ongeluk heb niet ver van de barriere van den troon te wonen, zoo was ik wel genoodzaakt, een cabriolet bij het uur te nemen aan den koetsier *Jules Honoré*, hier tegenwoordig, zeg ik: naar de tentoonstelling: Een eind ver gereden hebbende, doe ik hem opmerken dat hij niet op den weg naar het Louvre was.

— En wat hebben wij dan aan het Louvre te maken? vraagt hij mij.

— Wel! de tentoonstelling gaan zien.

— Och! die wordt niet aan het Louvre gehouden, die heeft plaats in de open lucht, voor het paleis van justitie . . . zijt gij dan een vreemdeling in Parijs?

— Zes weken geleden ben ik er voor het eerst gekomen . . . Zie eens hoe men ons in onze provincien verkeerd onderrigt. (*Algemeen gelach*) maar in de daad is het zeer goed begrepen de ten toon gestelden moeten des te beter voldaan zijn over het licht;

— Hum! Ja! dat is niet altijd het geval.

— Die kunstenaar zijn zoo ook ongemakkelijk; is er dit jaar wat moois?

— O ja! vooreerst eene vrouw, die haren zoon en haren man met messteken vermoord heeft, na haren vader met vergif te hebben omgebragt.

— En brengt men zulke gruwelen onder de oogen van het publiek.

— Om het voorbeeld,

— Dat is om het even, het is en blijft afschuwelijk voor alle vaders en moeders van huisgezinnen.

— Ik ben verre van dit tegen te spreken, ook ik, ik vind het droevige tafereelen. (*Hernieuwd gelach.*)

— Niet waar? hernam ik met drift, het zijn afgrijselijke tafereelen en ik houd mij verzekerd, dat zij bovendien nog van slechte *ordonnantie* zijn.

— Ja, hij die zulk eene *ordonnantie* kon ontwerpen, verdiende geradbraakt te worden.

— Zoo als gij ziet, mijne Heeren! al onder het rijden ging het misverstand lief zijnen gang; wij rijden al verder, eindelijk arriveren wij en nu bevind ik mij medeaanschouwer te zijn, van de tentoonstelling van vijf of zes schavuiten . . . . (*Uitbundig gelach.*) Ik doe terstond omkeeren, doe mij naar het Louvre brengen en van daar weder tot mijnent. Om niet in gemaal te geraken, iets daar ik niet van houd, betaal ik de 8 franken, maar onder behoorlijke reserve.

De Regter. Maar mijnheer, in allen gevalle is er op de 8 franken niet anders af te dingen, dan voor een gedeelte der uren, en dit maakt de zaak zoo weinig beteekenend, dat zij de kosten van een vonnis niet waard is. Gij moest het in der minne schikken,

De Koetsier. Ik was geheel ter goeder trouw, maar, zie daar vriend, ik ben u hier gebragt; ik zal u terug brengen; daarvoor zal ik u slechts eenen rid berekenen en alles is afgedaan.

Gretinet. Aangenomen; maar niet weder verkeerd gereden; (*den koetsier in het oor schreeuwende*), naar de barrière van den troon.

Onder een daverend gelach van het publiek wordt de zaak door den regter van de rol geschrapt,

---

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.